

Раф. Поповъ

Какъ се е бранилъ и нападалъ нѣкогашниятъ човѣкъ

— Сега ще те попитамъ нѣщо и увѣренъ съмъ, че безъ затруднение ще ми отговоришъ. Представи си, пжтувашъ въ поле или презъ гора. Тамъ нѣкъде пасе стадо овце. Овчарското куче, вѣрно на дълга си, те вижда и се спуща къмъ тебъ. Кажи ми, какъ ще се бранишъ, ако въ ржката ти нѣма нищо?

— Разбира се, ще взема отъ земята камъкъ или дърво, ако случайно има такова, и ще се браня.

Това би сторилъ всѣки на твое мѣсто. Точно така и азъ бихъ постѣпилъ. А запомни добре, че така се е бранилъ нѣкога и нашиятъ далеченъ прадѣдъ, когато още не е умѣлъ да си направи оржие.

Не забравяй и това: римскиятъ поетъ Лукреций, който е живѣлъ преди 2000 години, въ единъ свой стихъ казва:

„Най-старото оржие на човѣка сж били ржцетъ, краката и зѣбитъ. По-късно той почва да използва камъка и падналото въ гората дърво. Следъ това се запознава съ желѣзото и медъта, която въ природата била достѣпна и се намирала въ по-големо количество, отколкото желѣзото“.

— Азъ ти разказвамъ нѣща отъ живота на човѣка презъ оная епоха, когато той не е познавалъ металитъ и затова не е можелъ да ги използва. Ти виждашъ, какъ Лукреций, безъ да е познавалъ живота на нашия далеченъ прадѣдъ, налучкалъ една истина, която науката по-късно е доказала.